

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **KRPOL s. r. o.**, se sídlem Hybernská 1012/30, Praha 1, zastoupen společností UNTAX, s. r. o., se sídlem U Továren 256/14, Praha 10, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2020, č. j. 31 Af 30/2018 - 83,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2020, č. j. 31 Af 30/2018 - 83,
se zrušuje a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 1. 2018, č. j. 3734/18/5300-21442-712226, zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměry ze dne 6. 1. 2017, jimiž Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále též „správce daně“) vyměřil žalobci daň z přidané hodnoty (DPH) za zdaňovací období prosinec 2013 a červen 2014. Žalovaný neuznal žalobci nárok na odpočet daně z pořízení tahačů a návěsů (dále též „zboží“) od dodavatele TEREO s. r. o. (dále též „TEREO“), kterému je žalobce po jejich pořízení pronajal zpět. Podle žalovaného se žalobce touto transakcí zapojil do podvodného řetězce, v němž byla zjištěna chybějící daň u společnosti ALS BUILDING s. r. o. (dále též „ALS BUILDING“).

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který v záhlaví uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud připomněl judikaturní východiska k posuzování existence podvodu na dani a účasti daňového subjektu na něm. Zdůraznil, že základní povinností správce daně je prokázat, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval, neboť samotné neodvedení daně podvodem

ve smyslu judikatury Soudního dvora Evropské unie není. Této povinnosti daňové orgány v posuzované věci podle krajského soudu nedostály. Neprokázaly, že předmětné zboží bylo skutečně přeprodáváno v jimi identifikovaném řetězci společností ani to, že společnost ALS BUILDING nezaplatila v rozhodném období DPH. Ve správním spise totiž není žádný důkaz o tom, že by se do řetězce zapojila společnost TAX-TECH EU, s. r. o. (dále též „TAX-TECH“) a nebyl ani prokázán prodej zboží mezi ALS BUILDING a TEREO. Současně se žalovaný nijak nevypořádal se skutečností, že společnosti ALS BUILDING byla doměřena daň ve výši 0 Kč. Především však není nijak podložena jeho domněnka, že součástí plnění deklarovaných danou společností v řádných daňových přiznáních bylo právě i předmětné zboží, neboť žalovaný neměl k dispozici žádnou dokumentaci k daňovému přiznání ALS BUILDING. Závěr žalovaného, že ALS BUILDING neuhradila DPH z prodeje předmětných tahačů a návěsů tak nemá oporu ve spise. Tím méně lze mít za prokázané, že byl daný prodej zatížen podvodem na DPH a že existuje souvislost mezi daní nezaplacenou ALS BUILDING a nárokem na odpočet, který uplatnil žalobce. Zbývajícími žalobními námitky se krajský soud nezabýval, nebo je neshledal důvodnými.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Zdůraznil, že je třeba rozlišovat mezi pojmy podvod na DPH a chybějící daň. Nezbytným předpokladem pro konstatování podvodu na DPH je sice podle judikatury existence chybějící daně, ale samotný tento pojem není blíže konkretizován. Nelze přitom odhlédnout od toho, že smyslem vložení společností typu „missing trader“ do struktury daňových podvodů je právě znemožnit správci daně rozkrytí celého řetězce a zamezit přesnému vyčíslení konkrétní výše chybějící daně. Tento pojem nelze chápat pouze jako daň, která byla některým článkem v řetězci tvrzena, správcem daně stanovena, avšak zůstala neuhrazena (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 Afs 162/2018 - 47). Daňové orgány nemusí prokázat, jak a kým byl spáchán daňový podvod, ale postavit najisto, v jakých skutkových okolnostech spočíval, viz rozsudek ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Afs 317/2017 - 38, v němž soud akceptoval závěr správce daně ohledně existence daňového podvodu (resp. chybějící daně) založený na nekontaktnosti článku řetězce. Chybějící daň je tedy nutno chápat jako narušení neutrality daně, které může být představováno již jen tím, že plátce nepodá daňové přiznání nebo neumožní kontrolu podaného daňového přiznání a tvrzené daně. Takové jednání totiž brání správnému výběr daně a ohrožuje řádné fungování společného systému DPH. Není proto rozhodné, že správce daně po provedeném kontrolním postupu stanoví daň podle pomůcek ve výši 0 Kč, jako se stalo v posuzované věci. Podstatná je povaha šetřeného řetězce a chování jeho účastníků.

[4] Ve vztahu k projednávané věci nehraje dle stěžovatele roli, zda do řetězce byla zapojena společnost TAX-TECH. Většina podezřelých okolností se totiž týkala vztahu ALS BUILDING → TEREO → žalobce. K tomu stěžovatel poukázal na personální propojení společností a absenci součinnosti ze strany ALS BUILDING, kterou v době prověřování dodávek zastupoval Jaroslav Markreiter (jednatel žalobce, dříve rovněž

jednatel TEREO i TAX-TECH). Podstata podvodu pak spočívala v nespolupráci ALS BUILDING se správcem daně a zakrytí příčinných souvislostí, aby správce daně nemohl rozkrýt podvodný řetězec. U této společnosti byla tedy identifikována chybějící daň na výstupu, kterou si následně TEREO a žalobce uplatnili na vstupu. TEREO, jehož před správcem daně zastupoval opět Jaroslav Markreiter, jakožto přímý dodavatel žalobce přitom označil za svého dodavatele právě ALS BUILDING. Stěžovatel krom osobního propojení poukázal i na další zjištěné nestandardnosti svědčící o podvodném charakteru řetězce (virtuální sídla, absence zveřejňování účetních závěrek a propagace na webu, exekuce na podíly ve společnosti TEREO, krátké intervaly mezi nákupem a prodejem zboží, absence jejich smluvního ošetření). Podle stěžovatele navíc krajský soud překročil meze přezkumné činnosti, neboť ve věci nebylo sporu o tom, že ALS BUILDING byla subdodavatelem žalobce. V žalobě byla toliko obecně namítána absence vymezení daňového podvodu v rozhodnutí stěžovatele. Za nesprávnou označil stěžovatel rovněž úvahu krajského soudu, že stěžovatel nebyl schopen ověřit, zda součástí plnění deklarovaných ALS BUILDING v daňovém přiznání bylo předmětné zboží. Poukázal opět na nekontaktnost tohoto dodavatele a na doklady předložené společností TEREO, podle nichž byl ALS BUILDING dodavatelem plnění. Zdůraznil, že s ohledem na personální propojení je vyloučené, aby žalobce nebyl obeznámen s obchodováním dodavatele TEREO a subdodavatele ALS BUILDING. Záleželo pouze na ochotě Jaroslava Markreitera, zda doloží požadované doklady. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti v zásadě souhlasil s úvahou stěžovatele stran toho, že přímým důsledkem nekontaktnosti ALS BUILDING je nejen faktická nemožnost přesného vyčíslení chybějící výše daně, ale i nemožnost rozkrytí skutkových okolností daňového podvodu a prokázání souvislosti mezi neuhrazením daně korporací ALS BUILDING a nárokem na odpočet uplatněným žalobcem. Podle jeho názoru však krajský soud po daňových orgánech oprávněně požadoval, aby prokázaly, že chybějící daň pochází ze stejného plnění, ze kterého žalobce uplatnil nárok na odpočet. To se stěžovateli nepodařilo. Nebylo doloženo, že by ALS BUILDING předmětným zbožím vůbec disponovala. Nepodařilo se tedy prokázat pohyb tohoto zboží v deklarovaném řetězci, ale pouze samotnou existenci nějakého řetězce, v němž někdo ze článků nesplnil svoji blíže neurčenou daňovou povinnost. Nebyl proto splněn základní předpoklad pro aplikaci doktríny nepřiznání nároku na odpočet DPH z důvodu účasti na daňovém podvodu. Na tom nemohou nic změnit ostatní nestandardní okolnosti zmíněné stěžovatelem. Žalobce je rovněž přesvědčen o tom, že námitka stran neprokázání existence daňového podvodu byla formulována dostatečně určitě, aby umožnila přezkum krajského soudu v daném rozsahu. Není rovněž pravdou, že by záleželo na ochotě Jaroslava Markreitera, zda doloží požadované doklady ALS BUILDING. Coby zástupce dané společnosti nedisponoval účetnictvím a poté, co s ním jednatel této společnosti přestal komunikovat a převedl svůj obchodní podíl na jinou osobu, plnou moc vypověděl. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele proto, že nebyla prokázána existence podvodu na DPH při prodeji předmětného zboží (tahače a návěsy) v identifikovaném řetězci. Podle krajského soudu totiž nebylo prokázáno, že dodavatel žalobce TEREO nakoupil toto zboží od ALS BUILDING, která neuhradila právě z daného prodeje daň, tedy ani souvislost mezi údajným neuhrazením daně společností ALS BUILDING a nárokem na odpočet uplatněným žalobcem.

[9] Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vybočil ze zákonného rámce daného § 75 odst. 2 s. ř. s. Podle stěžovatele totiž nebylo na základě zcela obecných žalobních bodů možné přistoupit k přezkumu konkrétních skutkových okolností, v nichž se měl daňový podvod odehrát, tj. zkoumat postavení ALS BUILDING jako subdodavatele žalobce.
[10] Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. věty první platí, že [s]*oud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*.

[11] Řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční. Je tedy na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv. Stejně tak je na něm, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Vedle toho je správní soudnictví ovládáno i zásadou koncentrační. Žalobu je třeba podat v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě a pouze v této lhůtě může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body; zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Soud je při přezkoumání správního rozhodnutí vázán rozsahem napadení, jak je žalobce ve své žalobě vymezí, a přezkoumá jen ty výroky rozhodnutí, které byly žalobou napadeny, a v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. jen v mezích žalobních bodů (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 - 69 či ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 Afs 113/2018 - 38).

[12] Žalobce se sice v bodě III. žaloby, nazvaném „*Neexistence daňového podvodu*“, obsáhle vyjadřoval k tomu, zda byla v daňovém řízení prokázána existence daňového podvodu jako základní podmínky pro možnost odepření nároku na odpočet DPH. Žaloba je však v tomto bodě poněkud obtížně uchopitelná. Žalobce v ní totiž opakovaně sklouzává k obecným závěrům a obsáhlým citacím judikatury bez toho, že by její závěry adresně přenesl na konkrétní okolnosti své věci. Současně v ní směšuje otázku samotné existence daňového podvodu se subjektivní stránkou jednání, tedy otázkou vědomého zapojení daňového subjektu (žalobce) do podvodu. Fakticky žalobce pouze v různých variacích opakuje stále stejnou myšlenku. Podstatu této části žalobní argumentace lze

shrnout následovně: závěr o existenci daňového podvodu, jímž mělo být zasaženo dodání předmětného zboží žalobci, nelze založit na prostém zjištění, že ALS BUILDING je vůči správci daně nekontaktní (což podle žalobce učinily správní orgány), a to ani ve spojení se zjištěním, že tato společnost nesplnila svou obecnou daňovou povinnost (neuhradila tvrzenou daň), či snad neodvedla daň týkající se konkrétně daného plnění. Podle žalobce je totiž pro závěr o existenci daňového podvodu u jím zakoupeného zboží nezbytné prokázat, že žalobce věděl nebo měl vědět, že daň zůstane nezaplacena, respektive že se žalobce na podvodu nějakým způsobem angažoval a získal prostřednictvím své účasti daňovou výhodu. To se v projednávané věci stěžovateli nepodařilo. Žalobce se totiž na páchání podvodu jinými osobami nepodílel, DPH při pořízení zboží zaplatil, toto zboží reálně existuje a žalobce je využívá ke své ekonomické činnosti. Ačkoliv tedy žalobce formálně namítal neexistenci daňového podvodu, z žaloby vyplývá, že nepovažoval za zásadní to, zda byla či nebyla v souvislosti s plněním, které mu bylo dodáno, odvedena daň některým z předcházejících účastníků řetězce. Namítal, že existence podvodu na DPH musí být opřena o „kvalifikovanější" skutečnosti, které v rozhodnutí stěžovatele postrádal.

[13] Lze proto souhlasit se stěžovatelem, že i přes obsáhlost uvedeného žalobního bodu v něm žalobce především nijak nezpochybnil, že předmětné zboží bylo přeprodáváno v řetězci identifikovaném v napadeném rozhodnutí (TAX-TECH → ALS BUILDING → TEREO → žalobce), tj. že jeho subdodavatelem byla společnost ALS BUILDING. Ostatně dodavatel TEREO (zastoupený při jednání Jaroslavem Markreiterem, tehdejším jednatelem žalobce) správci daně předložil dne 7. 5. 2014 doklady a kupní smlouvy k postupným prodejům zboží mezi ALS BUILDING, TEREO a žalobcem v prosinci 2013, a dne 18. 11. 2014 zaslal doklady a kupní smlouvy k prodejům v červnu 2014. Žalobce však v žalobě nevytýkal rozhodnutí stěžovatele ani věcnou nesprávnost skutkového závěru, že byla zjištěna neodvedená daň u jednoho z účastníků řetězce (ALS BUILDING), předcházející žalobcem následně uplatněnému nároku na odpočet daně, což stěžovatel opíral o zjištění, že ALS BUILDING neuhradila správci daně daň uvedenou v daňových přiznáních a posléze svou nesoučinností ani neumožnila ověřit, zda vůbec byla daň v podaných daňových přiznáních tvrzena ve správné výši. Žalobce v této souvislosti rovněž nijak netematizoval skutečnost, že společnost ALS BUILDING vykázala v podaných daňových přiznáních značně vyšší hodnoty, než činila hodnota prodávaných tahačů a návěsů a že jí byla po neuhrazení daně a následně provedených kontrolních postupech doměřena daň ve výši 0 Kč. V žalobě toliko spekuloval o tom, že k nezaplacení daně u ALS BUILDING mohlo dojít z řady příčin, což stěžovatel (chybně) blíže nezkoumal. Lze tak předpokládat, že žalobce v žalobě obě tyto okolnosti týkající se subdodavatele ALS BUILDING presumoval a akceptoval a snažil se přesvědčit krajský soud pouze o tom, že na nich nelze založit závěr o existenci daňového podvodu.

[14] Krajský soud tedy skutečně vykročil z mezí žalobních bodů, pokud na základě uplatněné žalobní argumentace přistoupil k posuzování věcné správnosti jednotlivých skutkových závěrů, na nichž stěžovatel vystavěl svůj závěr o existenci daňového podvodu v řetězci, jímž bylo žalobci dodáno předmětné zboží. Jak vyplývá z výše uvedeného, žalobce tyto skutečnosti předmětem sporu nečinil. Současně nelze tvrdit, že by případné nedostatky skutkových závěrů stěžovatele stran řetězce, v němž k žalobci putovaly dodávky zboží, či stran neodvedení daně u článku předcházejícího žalobcem následně uplatněnému nároku na odpočet daně (což však Nejvyšší správní soud netvrdí)

v posuzované věci bránily přezkoumat jeho následné úvahy o existenci podvodu na DPH, proti nimž žalobce v obecné rovině brojil (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS). O takovou situaci by se jednalo tehdy, pokud by skutkové závěry stěžovatele vůbec neměly oporu ve správním spise, nikoliv tehdy, pokud by si bylo možno teoreticky představit i jinou skutkovou verzi děje. To však v posuzované věci říci nelze. Ostatně, krajský soud nerušil rozhodnutí stěžovatele pro vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s., ale pro jeho nezákonnost, tedy z důvodu odlišného hodnocení provedených důkazů.

[15] Jak již bylo uvedeno výše, závěr stěžovatele o tom, že TEREO jakožto dodavatel žalobce pořizoval předmětné zboží od ALS BUILDING, je doložen fakturami vystavenými touto společností pro TEREO a kupními smlouvami, byť minimálně v případě dokladů z prosince 2013 lze mít určité pochybnosti o jejich autenticitě s ohledem na to, že otisky razítek v podpisové části neodpovídají subjektům uvedeným v záhlaví. To však - i s ohledem na zjevnou fyzickou podobnost všech předložených dokumentů - spíše vypovídá o silném personálním propojení aktérů řetězce (doklady byly předloženy Jaroslavem Markreiterem, který byl v době kontrolních procesů zástupcem žalobce, TEREO i ALS BUILDING a stal se jednatelem žalobce), než o tom, že by zboží putovalo k TEREO zcela jinak. V případě zboží prodávaného v červnu 2014 pak doklady po formální stránce žádné zjevné vady nevykazují, přičemž správní spis obsahuje rovněž předávací protokoly a příjmové a výdajové pokladní doklady mezi ALS BUILDING a TEREO. Z odpovědi na výzvu dožádaného správce daně ze dne 16. 6. 2015 pak vyplývá, že ALS BUILDING se v rozhodné době (listopad 2013) podle doložených dokladů zabývala nákupem různého zboží, a to včetně vozidel (nákladní automobily, návěsy Schmitz), které jí dodávala TAX-TECH. Závěr stěžovatele, že ALS BUILDING byla ve věci dodávek tahačů a návěsů subdodavatelem žalobce, tedy nelze považovat za jakkoliv excesivní či vybočující ze zásad formální logiky. Za situace, kdy jej sám žalobce nijak nerozporoval, tedy nebylo důvodu jej podrobovat nad rámec uplatněných žalobních bodů přezkumné činnosti krajského soudu. Pro účely žalobního řízení je tedy třeba vycházet z nijak věcně nezpochybněné premisy, že žalobce nabyl předmětné zboží od dodavatele TEREO, který je nabyl od dodavatele ALS BUILDING.

[16] V obecné rovině má ve správním spise oporu i závěr stěžovatele, že ALS BUILDING neuhradila z předmětných plnění daň na výstupu. Stěžovatel v tomto ohledu poukázal na to, že ALS BUILDING sice podala za prověřovaná zdaňovací období daňová přiznání, avšak tam vykázanou vlastní daňovou povinnost neuhradila a poté při kontrolních procesech neposkytla správci daně žádnou součinnost umožňující ověření, zda byla přiznaná daň vyčíslena správně. K tomu stěžovatel odkázal na úřední záznam ze dne 17. 5. 2017, z jehož příloh plyne, že místně příslušný správce daně vyměřil ALS BUILDING za prověřovaná zdaňovací období daň ve výši 0 Kč. V případě prosince 2013 byla u daného dodavatele vyměřena daň podle pomůcek s tím, že jako pomůcky byly použity výpisy z účtu, údaje z centrálního registru JSD a z databáze VIES, které neobsahovaly žádné záznamy. V případě června 2014 byla daň stanovena dokazováním s tím, že z provedených důkazů (informace o pohybech na účtu, absence zaměstnanců a místa, kde by byla provozována činnost) nevyplývá uskutečnění a přijetí zdanitelných plnění. Stěžovatel tedy v projednávané věci spojil chybějící daň s tím, že ALS BUILDING

neuhradila vykázanou vlastní daňovou povinnost a současně u ní výsledek vyměření v důsledku její nesoučinnosti neodráží reálné údaje. Stěžovatel tedy přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, proč podle něj v řetězci existuje daň související s uskutečněním plnění v řetězci, která měla být po právu odvedena do státního rozpočtu a odvedena nebyla. Za situace, kdy žalobce tento závěr sám nijak adresně nerozporoval, nebylo důvodu jej podrobovat nad rámec uplatněných žalobních bodů přezkumné činnosti krajského soudu. Pro účely žalobního řízení je tedy třeba vycházet z nijak věcně nezpochybněné premisy, že ALS BUILDING neodvedla z plnění dodaných TEREO a posléze žalobci daň.

[17] Lze uzavřít, že krajský soud skutečně přezkoumal v těchto ohledech žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů. Přinesl tím žalobci benefit, který žalobce vůbec nepožadoval, neboť ten své argumentační úsilí stran neexistence daňového podvodu namířil zcela jiným směrem. Zejména opakoval svou odvolací námitku, že stěžovatel existenci daňového podvodu spojil pouze s nekontaktností společnosti ALS BUILDING. Dále žalobce z hlediska prokázání splnění objektivního předpokladu – existence daňového podvodu, zpochybňoval relevanci zjištění, že osoby odlišné od žalobce (z kontextu plyne, že se jedná o ALS BUILDING) nesplnily v souvislosti s dodáním předmětného zboží své daňové povinnosti. Rovněž se měl podle něj stěžovatel v souvislosti s existencí daňového podvodu zabývat podrobněji tím, zda k nezaplacení daně nemohlo dojít z jiné příčiny než podvodné jednání a vymezit, v čem spočívalo podvodné jednání žalobce (resp. jak se na něm podílel) a jakou daňovou výhodu se pokoušel získat. Krajský soud se tedy měl zabývat v obecnosti dané žalobní argumentací pouze právě uvedeným namísto toho, aby nad rámec žaloby podrobil soudnímu přezkumu jednotlivé nezpochybněné skutkové závěry stěžovatele týkající se role ALS BUILDING v řetězci.

[18] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém je vázán shora vyslovenými právními názory (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu